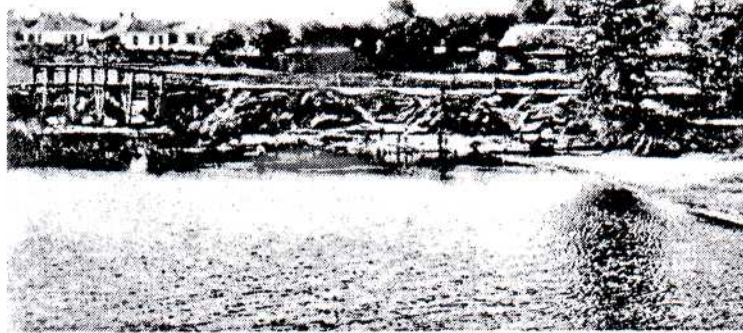

субота 7 квітня 2012 року

ВК

НАША ІСТОРІЯ

Олександр НАМОЗОВ. Костопіль. Місто над Замчиськом. Біля витоків

Продовження.

Початок у попередніх номерах.

У березні 1918 року після заключення Брестської угоди з Німеччиною та Австро-Угорщиною почалося військове протистояння між створеною у Костополі «місцевою вартою» Скоропадського та робітників і селян, які підтримували більшовиків. Після того, як у грудні 1918 р. більшовицькі революційно-повстанські загони завдали відчутного удару німцям та гайдамакам, останні, відступаючи, спалили обозний завод, смолокурню, млин та фанерну фабрику.

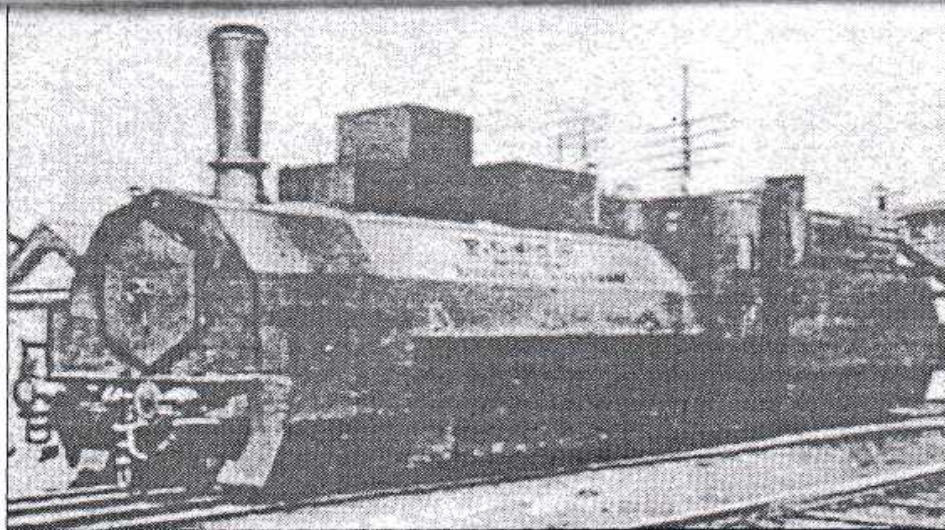
Більшовицька влада існувала не довго, за кілька тижнів місто та залізничну станцію зайняли війська Симона Петлюри.

У революційний період (1917-1920 р.р.) місто знаходилося під владою ревкому, Цент-

Костополя. Після жорстокого найбільшого бою за місто в історії Костополя у період громадянської війни, виступ проти більшовиків було придушено. Його керівників було заарештовано та розстріляно за наказом Ровенського уїзного революційного штабу від 29 липня 1919 р.

Текст вироку:

«Оголошення №7 Військового революційного штабу Ровенського уїзду по місту Ровно і Ровенському уїзду. Оголошується населенню, що реввоєнний штаб, який стоїть на захисті пролетарської революції, розглянувши справу зрадників, провокаторів і керівників куркульського озброєного повстання проти радянської влади, які шляхом обману в перші дні липня місяця в районі Костопільської волості організували

ральної ради, Директорії.

У приміщенні залізничного вокзалу станції Костопіль діяли штаби відомих військових діячів того часу: Тютюнника, Щорса, Греківа.

У липні 1919 року жителі навколишніх сіл — селяни-землевласники, які не змирилися із пануванням у місті більшовицької влади, організували масовий озброєний напад на будинок Костопільського ревкому та будинок військового гарнізону. Під час бою Костопільським ревкомом було прийнято рішення послати за допомогою у м.Рівне представника революційного штабу Коцького, у м.Сарни — керівника Костопільського ревкому Лобача, а представник Рівненського ревкому Андрєєв залишився керувати обороною.

Добираючись до Рівного, Коцький загинув під час сутички у Любомирці, Андрєєв був убитий під час чергової атаки повстанців, а Лобачу вдалося добратися до Сарн і разом із загоном червоноармійців, взявши бронепотяг, повернутися до

заколот, постановив: громадянина села В. Любаша Юхима Івановича Степановича, громадянина того ж села Хому Андрійовича Нехіна і громадянина с.Підлужне Олексія Романовича Починка негайно розстріляти.

Ровенський уїзний реввоєнштаб, 29 липня 1919 р., м.Ровно».

Найбільший бій за залізничну станцію відбувся 24 лютого 1919 року між загонами більшовиків та військами Північної групи армії УНР під керівництвом генерал-хорунжого Греківа. Безпосередню участь у Костопільсько-Сарненській операції взяли полки УНР на чолі з полковниками Кавуном та Лиходьком. Козаків, які полягли у битві за залізничну станцію, було з почестями поховано поблизу Свято-Олександра Невського храму.

*Продовження публікації
уриwkів із книги
читайте у наступних
номерах газети.*